Spis 11 Kseo 6/2009 byl spojen se spisem 11 Kseo 4/2009 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

11 Kseo 4/2009 - 111

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Danuše Novotné, JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Zdeňka Nováka v právní věci kárného žalobce: **ministr spravedlnosti** se sídlem Vyšehradská 16, proti kárně obviněnému: **JUDr. J. G.**, soudní exekutor, Exekutorský úřad pro Prahu 6 se sídlem Čistovická 11, Praha 6, zastoupený Mgr. Janem Dajbychem, advokátem se sídlem Tychonova 3, Praha 6, v řízení o odvolání kárného žalobce proti rozhodnutí kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ČR ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 11/07-21, a v řízení o návrhu na zahájení kárného řízení žalobce ze dne 15. 12. 2006, č. j. 707/2006-PERS-SO/2, při ústním jednání konaném dne 23. února 2012,

takto:

I. **Rozhodnutí kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ČR ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 11/07-21, se ruší.**

JUDr. J. G.,
soudní exekutor, Exekutorský úřad pro Prahu 6, se

uznává vinným tím, že

II. jako soudní exekutor v řízení vedeném u Exekutorského úřadu pro Prahu 6 pod sp. zn. Ex 4920/04 byl nečinný v období od 17. 7. 2006, kdy obdržel usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42, o zastavení exekuce, s vyznačenou doložkou právní moci, až do dne 13. 4. 2007, kdy vrátil povinnému přeplatek ve výši 40 000 Kč složený dne 6. 4. 2005,

III. jako soudní exekutor v řízení vedeném u Exekutorského úřadu pro Prahu 6 pod sp. zn. 025 Ex 4150/05 po uhrazení pohledávky oprávněné dne 22. 12. 2005 neprovedl žádné další úkony vedoucí k vymožení nákladů exekuce a zůstal nečinný

až do 30. 8. 2006, kdy vydal exekuční příkaz č. j. EX 4150/05-7, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem nemovitostí ve vlastnictví povinného,

t e d y

z á v a ž n ě a opětovně p o r u š i l

své povinnosti při výkonu exekuční činnosti stanovené právním předpisem,

č í m ž s p á c h a l

kárná provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu.

IV. Za to se mu podle § 116 odst. 3 písm. c) exekučního řádu ukládá

p o k u t a v e v ý š i 20 000 Kč.

Tato pokuta je splatná do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu na zahájení řízení ve věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009

[1.] Ministr spravedlnosti (dále jen „kárný žalobce“, příp. „žalobce“) podal k Exekutorské komoře ČR dne 21. 6. 2007 proti soudnímu exekutorovi JUDr. J. G. (dále jen „soudní exekutor“, případně „exekutor“) návrh na zahájení kárného řízení pro kárné provinění podle ustanovení § 116 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „exekuční řád“).

[2.] Podle citovaného ustanovení v tehdy platném znění platilo, že „[j]*estliže exekutor závažně nebo opětovně porušil povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání (dále jen "kárné provinění"), může mu být v kárném řízení uloženo některé z těchto opatření:*

a) napomenutí,
b) písemné napomenutí,
c) pokuta až do výše stonásobku minimální mzdy,
d) odvolání z exekutorského úřadu.“

[3.] Porušení citovaného zákonného ustanovení spatřuje žalobce v tom, že soudní exekutor byl v řízení vedeném pod sp. zn. EX 4920/04 od právní moci usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42 (tzn. od 21. 6. 2006), bezdůvodně nečinný. Citovaným usnesením soud rozhodl, že se podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. b) o. s. ř. zcela zastavuje exekuce nařízená usnesením téhož soudu. Tuto nečinnost projevoval ve vztahu k povinnému ing. J. P., a to až do 13. 4. 2007, kdy teprve mu vrátil přeplatek ve výši 40 000 Kč složený povinným dne 6. 4. 2005.
[4.] Kárný žalobce vyslovil nesouhlas s vyjádřením JUDr. G., který poukázal na to, že mu účetnictví spravuje externí firma. To jej totiž nemůže zbavovat odpovědnosti za včasné a bezodkladné splnění závazku vůči povinnému a v daném případě byl ve více než devítiměsíčním prodlení, což je nezodpovědné a neomluvitelné.

[5.] Kárný žalobce navrhl provést důkaz obsahem exekučního spisu sp. zn. EX 4920/04.

II. Obsah návrhu na zahájení řízení ve věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009

[6.] Kárný žalobce podal k Exekutorské komoře ČR dne 15. 12. 2006 proti soudnímu exekutorovi návrh na zahájení kárného řízení pro kárné provinění podle ustanovení § 116 odst. 2 exekučního řádu.

[7.] Porušení citovaného zákonného ustanovení spatřuje žalobce v tomto případě v tom, že soudní exekutor v řízení zahájeném na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 16. 10. 2005, č. j. 73 Nc 991/2005-12, po uhrazení pohledávky oprávněné dne 22. 12. 2005 neprovedl žádné další úkony vedoucí k vymožení nákladů exekuce a zůstal nečinný až do 30. 8. 2006, kdy vydal exekuční příkaz č. j. EX 4150/05-7, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem nemovitostí ve vlastnictví povinného (TENA, a. s.) zapsaných v k. ú. Satalice. Tím porušil povinnost postupovat bez zbytečných průtahů a ohrozil tím vážnost exekutorského úřadu.

[8.] Kárný žalobce vyslovil nesouhlas s vyjádřením JUDr. G., který uvedl, že vyčkával na úhradu nákladů exekučního řízení. Ze spisu prý totiž nevyplývají žádné objektivní důvody, jež by bránily vymožení nákladů exekučního řízení bez zbytečných průtahů. Teprve po kontrole, tedy po osmi měsících po uhrazení pohledávky oprávněné, byl postižen zjistitelný majetek. V tom žalobce spatřuje průtahy v řízení takové intenzity, aby bylo jednání exekutora kvalifikováno jako kárné provinění.

[9.] Kárný žalobce navrhl provést důkaz obsahem exekučního spisu sp. zn. EX 4150/05.

III. Vyjádření soudního exekutora k věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009

[10.] Obviněný exekutor ve vyjádření ze dne 24. 8. 2007 uvádí, že povinný ing. P. u něj skutečně složil dne 6. 4. 2005 částku 40 000 Kč a že usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42, byla předmětná exekuce zcela zastavena. Standardním postupem bývá v takové situaci vrácení přeplatku na bankovní účet osoby, která částku složila. Proto byl prostřednictvím externí účetní firmy dvakrát vznesen dotaz na ing. P. ohledně čísla jeho bankovního účtu, nicméně v důsledku písařské chyby (zadání chybné adresy) se jmenovanému nepodařilo doručit. Ing. P. exekutora kontaktoval až dne 22. 2. 2007.

[11.] JUDr. G. nezpochybňuje povinnost vrátit povinnému zmíněný přeplatek. Protože však zákon nestanoví lhůtu, ve které tak musí učinit, a současně je exekutor povinen vyřizovat exekuce v pořadí, v jakém mu byla doručena usnesení o nařízení exekuce, je v rozporu se zákonem, aby byla některá řízení upřednostňována před ostatními. Nápad spisů v úřadě exekutora je značný (desítky tisíc případů), a nebylo proto možno vytýkanou věc vyřídit při zachování obvyklého postupu. Byly tak dány objektivní důvody, pro které nelze všechny případy vyřizovat obratem. Ostatně, exekutor vyřizuje svoji agendu údajně výrazně rychleji, než jsou průměrné lhůty u soudů i většiny exekutorů. Kárně obviněný konečně vznáší pochybnost, zda vůbec ing. P. vznikla průtahy škoda a zda se spíše nejedná o podání šikanózní povahy, mající za cíl toliko poškodit osobu JUDr. G. a zpochybnit tak celou instituci soudního exekutora.

IV. Vyjádření soudního exekutora k věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009

[12.] Obviněný exekutor ve vyjádření ze dne 29. 3. 2007 uvádí, že dne 9. 12. 2005 byla povinné společnosti TENA, a. s. doručena spolu s usnesením o nařízení exekuce a návrhem na nařízení exekuce výzva, ve které exekutor vyzval povinnou ke splnění povinností, tzn. k úhradě pohledávky oprávněné a nákladů exekučního řízení. Součástí této výzvy bylo též vyčíslení nákladů exekučního řízení; nicméně s ohledem na skutečnost, že v této době ještě exekutor neměl doručeno usnesení o nařízení exekuce s doložkou právní moci, bylo toto vyčíslení pouze přibližné. Minimálně však byly stanoveny na částku 5 950 Kč.

[13.] Vzhledem k nízké výši vymáhané částky chtěl exekutor zasláním uvedené výzvy umožnit dobrovolné uhrazení vymáhaného plnění, a pokud by povinná uhradila pohledávku zcela, od exekuce by upustil. Odměna za provedenou exekuci by exekutorovi náležela pouze ve zkrácené výši.

[14.] Povinná na základě této výzvy uhradila dne 22. 12. 2005 pohledávku ve výši 9 853,50 Kč, tedy celou vymáhanou pohledávku oprávněné (6 105 Kč), nikoliv však celé náklady exekuce, vyčíslené na minimální částku 5 950 Kč (zbývalo zaplatit 2 201,50 Kč). Částečným uhrazením vymáhané povinnosti se předmětný exekuční spis dostal mezi „rozplacené“, které exekutor sleduje s určitou periodicitou. Následnou kontrolou bylo zjištěno, že náklady nejsou zcela zaplaceny, a proto exekutor doručil usnesení o nařízení exekuce Katastrálnímu úřadu Praha k vyznačení poznámky zahájeného exekučního řízení na listu vlastnictví. Tuto povinnost musel exekutor údajně splnit bez ohledu na výši vymáhané částky a bez ohledu na to, zda se to v daném případě jevilo jako nepřiměřené či nadbytečné.

[15.] Exekutor závěrem uvádí, že povinná si byla vědoma neúplného uhrazení nákladů exekučního řízení, a musela proto předpokládat následky. V této otázce však byla zcela pasivní. Proto exekutor tvrdí, že se žádného pochybení v této věci nedopustil.

V. Průběh dalšího řízení ve věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009

[16.] Rozhodnutím kárného senátu kárné komise Exekutorské komory ČR (dále „Kárný senát“) ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 11/07-21, byl JUDr. G. zproštěn kárné žaloby, neboť se kárného provinění nedopustil.

[17.] V odůvodnění rozhodnutí kárný senát uvedl, že délka nečinnosti exekutora sice trvala téměř 9 měsíců a navíc věc nebyla složitá, jelikož šlo jen o odeslání příslušných peněžních prostředků povinnému, nicméně kárnému senátu současně neuniklo, že kárně obviněný měl v běhu poměrně velký počet rozpracovaných věcí, v nichž musel rovněž činit úkony. Proto se JUDr. G. sice dopustil porušení povinnosti stanovené exekučním řádem, nicméně tuto povinnost neporušil závažně. Celková doba nečinnosti totiž není se zřetelem k daným okolnostem natolik dlouhá, aby se dalo hovořit o závažném porušení povinností. Proto Kárný senát JUDr. G. zprostil kárného obvinění a vyslovil naději, že již samotné projednání této věci bude na kárně obviněného působit do budoucna výchovně.

[18.] Proti tomuto rozhodnutí podal kárný žalobce dne 19. 2. 2008 odvolání, v němž nesouhlasí s názorem kárného senátu, že se ze strany kárně obviněného jedná jen o prosté porušení povinnosti a že ani celková doba nečinnosti nesvědčí o závažném porušení povinnosti. Peněžní prostředky totiž měly být povinnému vráceny bezodkladně a není rozhodné, zda tak měl učinit přímo kárně obviněný anebo externí firma. JUDr. G. fakticky jednal teprve až z podnětu stížnosti povinného. Nečinnost exekutora, a to právě za situace, že se jednalo o jednoduchou věc, a s ohledem na skutečnost, že své povinnosti dostál až na podkladě výzvy povinného, proto pokládá kárný žalobce za závažné porušení povinnosti a navrhuje rozhodnutí kárného senátu zrušit a znovu rozhodnout.

[19.] JUDr. G. ve vyjádření k odvolání ministra spravedlnosti uvedl, že exekuční řád nestanoví žádné lhůty pro vykonání jednotlivých úkonů. Nelze proto ani dovodit, překročení jaké lhůty lze považovat za zbytečné průtahy řízení. Pokud tedy kárný žalobce poukazuje toliko na ustanovení § 116 odst. 2 exekučního řádu, neunesl své důkazní břemeno. Jediné ustanovení exekučního řádu, které by exekutor případně mohl porušit, je totiž § 2, což však považuje za absurdní, jelikož by tak mohlo dojít k situaci, kdy by byl soudní exekutor kárně stíhán např. za překročení povolené jízdy v automobilu. I v tomto případě by totiž porušením jiného zákona došlo automaticky k porušení § 2 exekučního řádu. Ze všech popsaných důvodů JUDr. G. navrhuje potvrdit napadené rozhodnutí kárného senátu.

[20.] O odvolání kárného žalobce nebylo dosud rozhodnuto.

VI. Průběh dalšího řízení ve věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009

[21.] Rozhodnutím kárného senátu ze dne 2. 4. 2007 byl JUDr. G. uznán vinným, že v exekučním řízení vedeném pod sp. zn. EX 4150/05 jako pověřený exekutor po uhrazení pohledávky oprávněné dne 22. 12. 2005 neprovedl vyčíslení nákladů exekuce a další úkony vedoucí k jejich vymožení a zůstal nečinný až do 30. 8. 2006, kdy vydal exekuční příkaz EX 4150/05-7, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem nemovitosti ve vlastnictví povinného, tedy nepostupoval v součinnosti s povinnou tak, aby ochrana práv povinné byla rychlá a účinná, čímž závažně porušil ustanovení § 6 o. s. ř. ve spojení s § 52 exekučního řádu a dopustil se kárného provinění podle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Za to mu bylo uloženo kárné opatření – napomenutí.

[22.] V odůvodnění rozhodnutí Kárný senát uvedl, že kárná žaloba byla podána důvodně, jelikož i povinná měla právo na řízení bez zbytečných průtahů. To však bylo porušeno, když v období od 2. 2. 2006 do 30. 8. 2006 za situace, kdy exekutor neměl vymožena všechna plnění a z chování povinné mohl usoudit, že věc považuje za vyřízenou, případně nehodlá uhradit zbytek vyčíslených nákladů, nelze jeho postup považovat za rychlou ochranu práv povinné. Při úvaze o druhu a rozsahu uloženého opatření Kárný senát dospěl k závěru, že postačujícím je v případě půlroční nečinnosti napomenutí, mající především preventivní funkci.

[23.] Proti tomuto rozhodnutí podal JUDr. G. dne 14. 5. 2007 odvolání (doplněné dne 13. 5. 2008), v němž poukázal na to, že se Kárný senát nevypořádal se všemi jeho tvrzeními. Konkrétně šlo o námitku, že doručením usnesení o nařízení exekuce katastrálnímu úřadu a vyznačením této poznámky na listu vlastnictví nastaly účinky generálního inhibitora a následným doručením exekučního příkazu postižením nemovitosti se tak možnost povinné nakládat s nemovitostí již neprohloubila. Naopak postižením jiného majetku povinné by byly následky exekučního řízení mnohem těžší. Exekutor dále namítl, že otázka průtahů v řízení je velmi relativní, a i Kárný senát uvedl, že půlroční a delší nečinnost soudů není předmětem kárných opatření, a není proto nutno stíhat exekutora, jehož úkony se považují za úkony soudu. Je třeba přihlížet rovněž k chování účastníků řízení a v daném případě povinná věděla, že jí zbývá doplatit náklady exekučního řízení, byl jí k tomu poskytnut dostatečný časový prostor, a přesto tak neučinila. Navíc, ustanovení § 6 o. s. ř. blíže nespecifikuje, co je považováno za rychlou a účinnou ochranu práv účastníků. Posuzování přiměřenosti délky a účinnosti postupu v konkrétní věci je proto čistě subjektivní záležitostí.

[24.] Kárný žalobce ve vyjádření k tomuto odvolání uvedl, že nedůvodné průtahy byly skutečně na straně exekutora, jelikož povinná se exekuci aktivně nebránila, přičemž současně nelze předpokládat, že se po nařízení exekuce povinný začne aktivně starat o svoje závazky. Ohledně uloženého kárného opatření se kárný žalobce ztotožňuje s rozhodnutím Kárného senátu.

[25.] Odvolací senát kárné komise Exekutorské komory ČR (dále „Odvolací senát“) rozhodnutím ze dne 13. 5. 2008, č. j. KŽ 22/06-65, shora citované rozhodnutí Kárného senátu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Důvodem byla skutečnost, že Kárný senát neprovedl důkaz konstatováním obsahu exekučního spisu zn. EX 4150/05, ani obsahem stížnostního spisu, který si mohl krátkou cestou v sídle Exekutorské komory ČR vyžádat.

Kárné řízení tak zůstalo kusé a neúplné a nebyly splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí. Odvolací senát rovněž uvedl, že bude třeba znovu posoudit otázku reálnosti pojmu průtahy v řízení, „*zvláště v kontextu s průtahy v řízení, obecně známými z činnosti soudů všech stupňů, které v konkrétních případech dosahují i délky 5 a více roků*“.

VII. Řízení před Nejvyšším správním soudem

[26.] Nejvyšší správní soud převzal dle čl. I., bodu 28. zákona č. 183/2009 Sb., kterým se mění exekuční řád a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 121/2008 Sb., o vyšších soudních úřednících a vyšších úřednících státního zastupitelství a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 7/2009 Sb., rozhodování v kárných věcech soudních exekutorů. V souladu s bodem 7., čl. II. přechodných ustanovení zákona č. 183/2009 Sb., byla Nejvyššímu správnímu soudu Exekutorskou komorou ČR předána spisová dokumentace i k předmětnému kárnému řízení.

[27.] Z důvodu předložení návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení přechodných ustanovení k části první, čl. II., bodů 3., 4., 5., 6., a 7. zákona č. 183/2009 Sb. pro rozpor s ústavním pořádkem Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR, bylo kárné řízení v uvedených věcech usneseními kárného senátu ze dne ze dne 2. 12. 2009, č. j. 11 Kseo 4/2009-40 a č. j. 11 Kseo 6/2009-87, přerušeno. Ústavní soud nálezem ze dne 3. 8. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 38/09 (č. 269/2011 Sb.), tento návrh zamítl. Tím pominul důvod přerušení řízení, a proto soud rozhodl usneseními ze dne 6. 10. 2011, č. j. 11 Kseo 4/2009-46 a č. j. 11 Kseo 6/2009-106, o pokračování v řízení.

[28.] Na řízení původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009 se vztahuje přechodné ustanovení zákona č. 183/2009 Sb., podle jehož čl. II bod 6. platí, že „*na řízení o odvolání, o kterém nebylo rozhodnuto přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i o odvolání podle bodu 4 věty druhé, se použijí přiměřeně ustanovení zákona o řízení ve věcech soudců a státních zástupců. O odvolání rozhodují senáty, které jednají a rozhodují v řízení ve věcech soudců. Nezamítne-li Nejvyšší správní soud odvolání, napadené rozhodnutí zcela nebo zčásti zruší a sám ve věci rozhodne*.“

[29.] V nyní projednávané věci soud konstatuje, že za situace, kdy o odvolání proti citovanému rozhodnutí kárného senátu nebylo prezidiem Exekutorské komory ČR (EK) ve smyslu ustanovení § 121 odst. 4 exekučního řádu pravomocně rozhodnuto, je povinen o odvolání kárného žalobce rozhodnout sám.

[30.] Na řízení původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009 se pak vztahuje přechodné ustanovení zákona č. 183/2009 Sb., podle jehož čl. II bod 3. a 4. platí, že „*nestanoví-li se dále jinak, použije se pro kárné řízení, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, zákon č. 120/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Kárné provinění se posoudí a kárné opatření se uloží podle dosavadních právních předpisů. 4. Rozhodne-li kárná komise přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 120 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a nevyhotoví-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona písemné rozhodnutí nebo je neodešle kárně obviněnému*

exekutorovi nebo kandidátovi, o návrhu rozhodne znovu Nejvyšší správní soud. Obdobně se postupuje, rozhodne-li prezidium o odvolání přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona podle § 121 odst. 4 zákona č. 120/2001 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a nevyhotoví-li přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona písemné rozhodnutí nebo je neodešle kárně obviněnému."

[31.] V nyní projednávané věci soud konstatuje, že za situace, kdy citované rozhodnutí Kárného senátu bylo na základě odvolání podaného exekutorem zrušeno, je povinen o návrhu na zahájení kárného řízení rozhodnout znovu.

[32.] Protože byly podány na téhož kárně obviněného samostatné návrhy na zahájení řízení a jsou tu podmínky pro konání společného řízení podle § 20 odst. 1 trestního řádu, rozhodl kárný soud podle ustanovení § 23 odst. 3 trestního řádu, za použití § 25 zákona č. 7/2002 Sb., o spojení obou věcí ke společnému projednání a rozhodnutí. Obě věci byly nadále vedeny pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009.

VIII. Podstatné okolnosti plynoucí z exekučního a soudního spisu k věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009

[33.] Kárný senát Nejvyššího správního soudu si vyžádal exekuční spis zn. EX 4920/04 a spis Okresního soudu v Litoměřicích zn. Nc 5533/2004. Z jejich obsahu k výše uvedeným skutečnostem konstatuje následující:

- Usnesením ze dne 5. 11. 2004, č. j. Nc 5533/2004-10, Okresní soud v Litoměřicích nařídil exekuci k uspokojení pohledávky oprávněné České spořitelny, a. s. proti povinným F. Š., J. P. a M. K. ve výši 257 163,79 Kč, a dále nákladů této exekuce, jež budou určeny. Provedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. J. G.
- Dne 6. 4. 2005 povinný ing. J. P. uhradil v úřadu exekutora částku 40 000 Kč; jako účel je na stvrzence uvedeno „č. úhr. Ex 4920/04".
- Usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42, byla zcela zastavena exekuce, nařízená shora citovaným usnesením stejného soudu ze dne 5. 11. 2004. Usnesení bylo JUDr. G. doručeno dne 31. 5. 2006 a právní moci nabylo dne 21. 6. 2006. Toto usnesení s vyznačenou právní mocí bylo JUDr. G. na jeho žádost doručeno dne 17. 7. 2006.
- Dne 16. 2. 2007 zaslal ing. P. exekutorovi výzvu k vrácení částky 40 000 Kč.
- Dne 11. 4. 2007 podal ing. P. na JUDr. G. stížnost ministru spravedlnosti, odůvodněnou nečinností při vrácení uhrazené částky 40.000 Kč.
- Ve vyjádření k této stížnosti ze dne 3. 5. 2007 JUDr. G. uvádí, že po opětovném přezkoumání celé záležitosti byl přeplatek povinnému vrácen dne 13. 4. 2007.

IX. Podstatné okolnosti plynoucí z exekučního a soudního spisu k věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009

[34.] Kárný senát si vyžádal rovněž exekuční spis zn. EX 4150/05 a spis Obvodního soudu pro Prahu 5 zn. 73 Nc 991/2005. Z jejich obsahu k výše uvedeným skutečnostem konstatuje následující:

- Usnesením ze dne 16. 10. 2005, č. j. 73 Nc 991/2005-12, Obvodní soud pro Prahu 9 nařídil exekuci k uspokojení pohledávky oprávněné ing. Z. H. proti povinné TENA, a. s., ve výši 6 105 Kč a dále nákladů této exekuce, jež budou určeny. Provedením exekuce pověřil soudního exekutora JUDr. J. G. Toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 12. 2005.
- Dne 30. 11. 2005 vydal JUDr. G. pod č. j. Ex 4150/05-4 exekuční příkaz k provedení exekuce prodejem všech podle zákona postižitelných movitých věcí povinné.
- Výzvou ze dne 2. 12. 2005 exekutor povinnou informoval o tom, že náklady exekuce budou vyčísleny při návštěvě exekutora a budou se skládat z tarifní odměny ve výši 15% dluhu, včetně případných úroků; minimálně však 3 000 Kč a 19% DPH, a z režijních nákladů ve výši přibližně 2 000 Kč a 19% DPH. Povinná byla upozorněna, že pokud do 15 dnů od doručení této výzvy nebude reagovat sjednáním termínu návštěvy, přistoupí exekutor k zajištění majetku a k jeho zpeněžení, čímž výrazně vzrostou náklady exekuce.
- Z výpisu z účtu povinné plyne, že dne 22. 12. 2005 došlo k uhrazení částky 9 853,50 Kč na účet, uvedený exekutorem v předmětné výzvě.
- Dne 30. 8. 2006 vydal JUDr. G. pod č. j. Ex 4150/05-7 exekuční příkaz, kterým rozhodl o provedení exekuce prodejem blíže specifikovaných nemovitostí v k. ú. Satalice.
- Dne 14. 9. 2006 vydal JUDr. G. příkaz k úhradě nákladů exekuce, kterým určil náklady exekuce částkou 9 376 Kč a náklady oprávněného částkou 3 748,50 Kč. V odůvodnění tohoto příkazu je uvedeno, že povinný dosud uhradil 19 229,50 Kč, takže na nedoplatku zbývá 0.
- Proti tomuto příkazu podala povinná námitky, kterým bylo příkazem k úhradě nákladů exekuce ze dne 27. 9. 2006, č. j. EX 4150/05-12, vyhověno a náklady exekuce se určily částkou 7 735 Kč.
- Usnesením ze dne 27. 9. 2006 JUDr. G. zrušil exekuční příkaz ze dne 30. 8. 2006, č. j. EX 4150/05-7, jelikož povinná uhradila celou vymáhanou pohledávku a náklady oprávněného.

X. Další vyjádření exekutora

[35.] Dne 14. 3. 2012 bylo soudu doručeno vyjádření kárně obviněného, v němž je zejména uvedeno, že proti němu bylo vedeno u Nejvyššího správního soudu řízení pod sp. zn. 11 Kseo 3/2009. Podáním ze dne 28. 2. 2012 však vzal exekutor zpět odvolání a nabylo tak právní moci rozhodnutí kárné komise Exekutorské komory ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 4/07-27, kterým byl uznán vinným ze spáchání kárného provinění spočívajícího v průtazích v exekučním řízení v době od 13. 9. 2005 do 21. 12. 2006. Jelikož v nyní projednávaných věcech se doba průtahů (přinejmenším částečně) překrývá s průtahy posuzovanými v tomto pravomocně skončeném řízení, není možno mu tyto průtahy již dále klást za vinu.

[36.] V tomto směru poukazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2011, sp. zn. 13 Kse 22/2009, podle něhož *„v případě soudního exekutora, jemuž jsou kladeny za vinu nedůvodné průtahy při vyřizování přidělených mu spisů, je skutková podstata kárného provinění naplněna průtahy v uvedeném období byť jen v jedné věci, jestliže exekutor závažně*

nebo opětovně porušil povinnost stanovenou exekučním řádem, stavovským předpisem nebo zákonem o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu anebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání anebo jestliže jeho chováním byla závažně nebo opětovně narušena důstojnost exekutorského povolání (§ 116 odst. 2 exekučního řádu). Došlo-li ve vymezeném období k průtahům ve více věcech, které pro určitost a přesnost je nutno v návrhu na zahájení kárného řízení a posléze i v rozhodnutí kárného soudu uvést, má to vliv pouze na rozhodnutí o uložení kárného opatření. Znamená to tedy, že pokud ve vymezeném období kárně obviněný soudní exekutor způsobil průtahy ve více věcech, nejde v každé této věci o samostatný skutek kárného provinění, nýbrž o pokračování v neplnění povinností soudního exekutora. Za nedůvodnou nečinnost v konkrétním časově vymezeném období, i když v různých spisech, by soudní exekutor neměl být postihován dvakrát či vícekrát. O takové dvojí postižení by mohlo jít i v daném případě, neboť doba nečinnosti vytýkaná v tomto souzeném případě (9. 2. 2005 do 11. 12. 2008) byla již postižena uložením kárného opatření za kárné provinění spočívající v nedůvodné nečinnosti ve věci sp. zn. 14 Kse 2/2011 Nejvyššího správního soudu (5. 2. 2004 do 22. 9. 2010)." Exekutor připomíná, že podobný názor vyslovil v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2006 ve věci vedené pod sp. zn. 1 Skno 8/2006 rovněž Nejvyšší soud.

XI. Průběh ústního jednání

[37.] Kárný soud jednal v nepřítomnosti JUDr. G. Jmenovaný se totiž nejprve písemně omluvil z jednání nařízeného na 23. 2. 2012 s poukazem na zdravotní důvody s tím, že žádá o odročení jednání, neboť se jej chce osobně účastnit a vyjádřit se na něm k vytýkaným skutečnostem. Této žádosti soud vyhověl a přeložil jednání na 23. 3. 2012. JUDr. G. se však nedostavil ani na toto jednání, přičemž tentokrát se soudu neomluvil vůbec. Jeho zástupce Mgr. Dajbych nicméně při jednání svého klienta omluvil s tím, že je v zahraničí, a jeho jménem vyslovil souhlas s jednáním bez jeho přítomnosti.

[38.] V průběhu ústního jednání kárný žalobce setrval na podaném návrhu a poukázal zejména na to, že nesouhlasí s názorem, podle něhož v případě nečinnosti lze za skutek považovat dobu, po kterou k nečinnosti dochází, a to i ve vztahu k řízením, o nichž nebylo pravomocně v kárném řízení rozhodnuto. Takovýto výklad považuje za absurdní, a to i s přihlédnutím k omezeným reálným možnostem provádět kontrolu jednotlivých spisů. Tato kontrola je totiž ministerstvem prováděna nikoliv systematicky, nýbrž na základě konkrétních stížností.

[39.] Zástupce kárně obviněného zopakoval především obsah vyjádření ze dne 14. 3. 2012 a dále zdůraznil, že je třeba odlišovat obecnou odpovědnost exekutora za chod jeho úřadu od případných kárných provinění. V případě věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009 došlo k pochybení ze strany externí účetní firmy, která zaslala výzvu ke sdělení čísla bankovního účtu sice na správnou adresu, nicméně nesprávné osobě. Nejednalo se však o systémové pochybení a spolupráce s touto firmou byla jinak dlouhodobě dobrá.

XII. Vlastní posouzení věci soudem

XII.1) Tvrzená překážka ne bis in idem

[40.] Kárný soud se musel nejprve zabývat námitkou exekutora uplatněnou v jeho vyjádření ze dne 14. 3. 2012, podle níž s ohledem na nabytí právní moci rozhodnutí kárné komise Exekutorské komory ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 4/07-27, kterým byl uznán vinným ze spáchání kárného provinění spočívajícího v průtazích v exekučním řízení v době od 13. 9. 2005 do 21. 12. 2006, již nemůže být v projednávaných věcech postižen, jelikož doba nyní tvrzených průtahů se přinejmenším částečně překrývá s průtahy již pravomocně rozhodnutými.

[41.] K tomu soud uvádí, že z právního názoru obsaženého ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 13 Kse 22/2009 skutečně plyne, že za skutek je považována doba, po kterou se exekutor dopouští nečinnosti, a nikoliv každá jednotlivá věc, u níž k průtahům dochází („[p]*okud ve vymezeném období kárně obviněný soudní exekutor způsobil průtahy ve více věcech, nejde v každé této věci o samostatný skutek kárného provinění, nýbrž o pokračování v neplnění povinností soudního exekutora.“)* Tento názor však soud považuje za nesprávný a cítí proto potřebu se od něj odchýlit. Musel však nejprve vážit, zda se může od citovaného názoru vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 13 Kse 22/2009 odchýlit bez toho, aniž by aktivoval rozšířený senát (§ 17 s. ř. s.).

[42.] Kárný soud má za to, že jakkoliv je zákonem č. 7/2002 Sb. za kárný soud označen Nejvyšší správní soud, je jeho složení a úkoly natolik specifické, že se na jeho činnost soudní řád správní nevztahuje. Začlenění pod Nejvyšší správní soud tak je třeba vnímat toliko v organizačním, nikoliv však v procesním smyslu. Zákonná úprava ostatně koncipuje řízení před kárným soudem zcela autonomně na s. ř. s. a výjimkou jsou pouze případy, kdy použití s. ř. s. plyne přímo ze zákona (viz např. § 10 zákona č. 7/2002 Sb. - rozhodování o vyloučení člena senátu).

[43.] Jestliže smyslem předložení věci rozšířenému senátu je sjednocování judikatury Nejvyššího správního soudu, je třeba mít na zřeteli, že se jedná o sjednocování judikatury stálých senátů tohoto soudu, rozhodujících v řízeních podle s. ř. s., nikoliv kárných senátů, řídících se zcela odlišnou zákonnou úpravou. Proti možnosti aktivace rozšířeného senátu v těchto případech významně svědčí rovněž odlišnost personálního složení. Jestliže totiž kárné senáty jsou vytvářeny tak, aby počet profesionálních soudců tvořil pouze polovinu všech členů a navíc pouze jediný člen je z řad stálých soudců NSS; je rozšířený senát NSS složen výlučně ze soudců tohoto soudu. Přitom v kompetenci rozšířeného senátu je nejen rozhodnout spornou právní otázku a vrátit věc k projednání a rozhodnutí předkládajícímu senátu, nýbrž též rozhodnutí samotné věci, je-li učiněna spornou (§ 71 Jednacího řádu NSS). Je tak zřejmé, že připuštěním sjednocovací funkce rozšířeného senátu v kárných řízeních by se z rozšířeného senátu stal fakticky také kárný senát, pro což však zákonná úprava nedává žádnou právní oporu. Proto kárný senát zaujal odlišný právní názor než učinil v rozhodnutí sp. zn. 13 Kse 22/2009, a to aniž aktivoval rozšířený senát NSS.

[44.] Zásada, podle níž nemůže být nikdo trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby, je zaručena na ústavní úrovni (čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod) i na úrovni mezinárodní (čl. 4 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě či čl. 14 odst. 7 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Jak plyne z Komentáře k Listině (E. Wagnerová a kol., Wolters Kluwer, 2012,

str. 821-822), orgány veřejné žaloby mají jen „jeden pokus“ pro zahájení a finalizaci trestního stíhání jednotlivce, o němž se domnívají, že se dopustil trestného činu. Podstatné však je, jakým způsobem je třeba vnímat pojem „čin“, resp. „skutek“ nebo „jednání“. Podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) trestního řádu totiž platí, že trestní stíhání nelze zahájit, a bylo-li již zahájeno, nelze v něm pokračovat a musí být zastaveno proti tomu, proti němuž dřívější stíhání pro týž skutek skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo jiného oprávněného orgánu pravomocně zastaveno.

[45.] Zdejší soud má však za to, že pojem „skutek“ v případě kárných žalob pro nečinnost nelze vnímat jako určité časové období, ve kterém dojde k nečinnosti v libovolném počtu řízení, nýbrž že je třeba jej vztáhnout vždy k tomu kterému konkrétnímu případu nečinnosti. V opačném případě by totiž mohla nastat značně absurdní situace spočívající v tom, že potrestáním či zproštěním za tvrzenou nečinnost v jedné věci by se vyloučil postih za nečinnosti v řízeních jiných, k nimž by došlo ve stejném časovém období, byť i ze zcela jiných důvodů.

[46.] Individualizace postihu za kárné provinění přitom vyžaduje, aby se vždy posuzovaly konkrétní okolnosti každého řízení, u něhož mělo dojít k nečinnosti (průtahům). Tomu musí odpovídat rovněž výrok kárného rozhodnutí, z něhož musí být jednoznačně patrno nejen to, v jakém období docházelo k průtahům (nečinnosti), nýbrž také, o jaká řízení se jednalo a v čem tato nečinnost konkrétně spočívala. Tyto konkrétní okolnosti přitom mohou být v jednotlivých řízeních značně odlišné a mohou mít vliv na závažnost konkrétního průtahu, která je definována nejen svou délkou, ale také například závažností a dopady daného řízení na jeho účastníky (viz např. rozsudek ESLP Frydlender proti Francii ze dne 27. 6. 2000, stížnost č. 30979/96). Nelze proto paušálně konstatovat, zda byl kárně obviněný po celé určité období nečinný či nikoliv. Jen obtížně si totiž lze v praxi představit situaci, že by byl kárně obviněný v určitém období nečinný ve všech řízeních, které by vedl. Daleko pravděpodobněji se vždy budou vyskytovat řízení, která poběží bez jakýchkoliv průtahů, a naopak řízení jiná, kde se problémy určité intenzity mohou objevit. Pokud by však soud akceptoval výklad, podle něhož je rozhodnutím o nečinnosti v jedné či několika věcech založena překážka *ne bis in idem* i ve vztahu k libovolnému počtu jiných řízení, spadajících do stejného časového období, nutně by to znamenalo, že podání kárného návrhu by měla předcházet prověrka všech těchto řízení, což je nicméně zjevně nereálné.

[47.] Kárný soud proto zastává názor, že se v případě průtahů (nečinnosti) současně v několika řízeních nejedná o skutek jediný, spočívající v nečinnosti po určitou dobu, nýbrž že jde o nečinnost v každém jednotlivém řízení, představující samostatný skutek. Soud má za to, že se v těchto případech nedá hovořit o jediném skutku ani z hlediska relevantního právního následku. Každá protiprávní nečinnost se totiž samostatně projevuje v konkrétním řízení s odlišnými účastníky. Nelze proto tvrdit, že by se mohlo jednat o následek týž.

[48.] Kárný soud má dále za to, že pojistkou proti zneužití tohoto výkladu (podle něhož je v případě nečinnosti skutkem nikoliv dané časové období, nýbrž vždy každá konkrétní „průtahová“ věc), a které by spočívalo v tom, že by kárný žalobce v případě neúspěšného návrhu u jedné nečinnostní věci mohl postupně podávat další svojí povahou šikanózní

návrhy, je zákonné zakotvení subjektivní a objektivní lhůty pro podání návrhu (§ 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb.). Právě stanovení těchto poměrně velmi krátkých lhůt totiž napomáhá nastolení stavu právní jistoty a zabraňuje kárnému žalobci, aby postupoval účelově.

[49.] Na základě shora uvedené argumentace kárný soud dospěl k závěru, že z existence pravomocného rozhodnutí kárné komise Exekutorské komory ze dne 9. 10. 2007, č. j. KŽ 4/07-27, podle kterého byl JUDr. G. uznán vinným ze spáchání kárného provinění spočívajícího v průtazích v exekučním řízení v době od 13. 9. 2005 do 21. 12. 2006, nelze dovodit přítomnost překážky ne bis in idem, na základě které by samo o sobě mělo být řízení v nyní projednávaných věcech zastaveno, resp. exekutor by měl být zproštěn kárného obvinění. Proto mohl soud přistoupit k posouzení důvodnosti podaných kárných návrhů.

XII.2) Postavení exekutora a zákaz jeho nečinnosti

[50.] Kárný soud nejprve v obecnější rovině konstatuje, že postavení soudního exekutora nelze beze zbytku přirovnat k postavení soudu. Nelze totiž opomenout, že soudní exekutor vystupuje při své činnosti v postavení podnikatele dle obchodního zákoníku. Na rozdíl od soudu tedy provádí exekuční činnost za účelem dosažení zisku a ve vztahu k oprávněnému na vlastní riziko (shodně viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. II. ÚS 150/04).

[51.] V průběhu exekuce se nicméně charakter postavení soudního exekutora mění. Po zahájení samotné exekuční činnosti totiž exekutor vystupuje jako orgán veřejné moci, tj. ve vrchnostenském postavení vůči ostatním účastníkům řízení, neboť je na něj v určitém rozsahu přenesen výkon státní moci. Vždy proto musí dodržovat zásadu rovnosti účastníků, nestrannost a vázanost právními předpisy.

[52.] Zmíněnému vrchnostenskému postavení soudního exekutora musí odpovídat rovněž jeho povinnosti. Jednou z nich je postupovat rychle a efektivně a nedopouštět se ve své činnosti nedůvodných průtahů.

[53.] V tomto směru je možno poukázat na současné znění ustanovení § 46 odst. 1 exekučního řádu, podle něhož „[p]*ověřený exekutor postupuje při provádění exekuce rychle a účelně; při tom dbá ochrany práv účastníků řízení i třetích osob dotčených jeho postupem.*“ Jakkoliv toto ustanovení v rozhodné době v citovaném znění neplatilo, má Nejvyšší správní soud za to, že stejnou povinnost bylo možno dovodit i z jiných zákonných ustanovení. Tato povinnost totiž není ničím jiným než provedením jedné ze základních procesních zásad řízení vyjádřených v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a soudní exekutor, coby orgán veřejné moci ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, je povinen tuto zásadu dodržovat na základě ustanovení § 2 věta druhá exekučního řádu ve spojení s § 6 o. s. ř. Jak je konstantně judikováno, právo na řízení bez průtahů je součástí práva na spravedlivý proces, jehož se může domáhat každý v každém stádiu řízení. Z judikatury Ústavního soudu, který je nejdůležitějším vykladačem ústavních norem, pak bez jakýchkoliv důvodných pochybností plyne, že citovaný čl. 38 odst. 2

Listiny se vztahuje nejen na činnost soudů, nýbrž také ostatních orgánů ochrany práva, resp. na orgány veřejné moci, mezi které spadá soudní exekutor, ale také třeba i správní orgány (nález sp. zn. II. ÚS 225/01 ze dne 4. 7. 2001).

[54.] Jestliže proto JUDr. G. tvrdí, že exekuční řád nestanoví pro jednotlivé úkony žádné lhůty, je třeba mu přisvědčit. Z absence těchto lhůt však rozhodně nelze dovodit, že by se exekutor ve své činnosti mohl dopouštět průtahů a nečinnosti. Pokud totiž pro činnost orgánů veřejné moci není expressis verbis stanovena žádná zákonná lhůta, neznamená to nic jiného, než že jsou tyto orgány povinny konat rychle (bez prodlení, bez zbytečného odkladu), a to samozřejmě v závislosti na okolnostech konkrétní věci (složitost případu, komunikace s účastníky řízení apod.). Jakýkoliv jiný závěr považuje zdejší soud za zcela absurdní a za odporující elementárním principům právního státu.

[55.] Exekutor je tedy povinen v řízení postupovat bez zbytečných průtahů, aby nedocházelo k porušování práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení (a to i povinných osob) či třetích osob. Ostatně, tato skutečnost plyne rovněž ze setrvalé rozhodovací praxe Kárné komise Exekutorské komory ČR; stejný výklad tedy byl v minulosti proveden i samotným orgánem samosprávy exekutorů.

[56.] Přestože exekuční řád, občanský soudní řád ani Listina základních práv a svobod explicitně nedefinují pojem „průtah“, je zřejmé, že se jedná o neodůvodněnou a nepřiměřenou nečinnost v řízení, přičemž právě neodůvodněnost a nepřiměřenost bude nutno před vyslovením závěru o průtazích zkoumat v každém jednotlivém případě, a to individuálně, dle konkrétních skutkových okolností, s přihlédnutím k povaze a složitosti věci, chování účastníků či třetích osob, atd. (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 663/01 ze dne 19. 2. 2002).

[57.] Kárný senát nemohl ani přehlédnout, že argumentaci JUDr. G. vedenou v tomto směru dostatečně vyvrátil již samotný Ústavní soud (usnesení z 31. 1. 2011, sp. zn. I. ÚS 3111/10), který odmítl ústavní stížnost brojící proti jinému kárnému rozhodnutí zdejšího soudu a výslovně uvedl, že „*závěry, týkající se průtahů v řízení před obecnými soudy, dopadají v plném rozsahu také na nečinnost soudního exekutora v exekučním řízení. Tato skutečnost vyplývá z postavení soudního exekutora, který má při výkonu exekuční činnosti postavení veřejného činitele a je při výkonu svěřené státní moci povinen dbát a respektovat základní práva těch osob, ve vztahu k nimž přenesenou státní moc vykonává. Nelze přitom souhlasit s tvrzením stěžovatele, že případnou nečinností ze strany soudního exekutora může být postižen pouze oprávněný. Jak je zřejmé z nyní projednávané věci, jedním z důsledků nečinností soudního exekutora mohou být např. stále nabíhající úroky z prodlení, nemluvě o celkové právní a finanční nejistotě povinného*.“

XII.3) Posouzení skutkových okolností věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009

[58.] Ke skutkovým okolnostem v tomto případě soud konstatuje, že kárný žalobce JUDr. G. vytýkal nečinnost, a to v době počínající od nabytí právní moci usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42, o zastavení exekuce, a končící dne 13. 4. 2007 vrácením částky 40.000 Kč ing. P.

[59.] Je třeba uvést, že mezi účastníky řízení není zásadního sporu ohledně skutkových okolností projednávaného případu, když i JUDr. G. od počátku kárného řízení až po dnešní jednání před Nejvyšším správním soudem setrvale uváděl, že k namítanému prodlení skutečně došlo, a vysvětloval je zejména pochybením externí účetní firmy, která prý sice dvakrát vznesla dotaz na ing. P. ohledně čísla jeho bankovního účtu, nicméně v důsledku písařské chyby se jmenovanému nepodařilo doručit. Pro úplnost je třeba jen dodat, že poukaz na toto pochybení externí firmy nebyl zcela konzistentní, když exekutor nejprve tvrdil, že byla chybně zadána adresa, zatímco při jednání uváděl, že adresa byla správná, avšak jméno chybné. Není sporu ani v tom smyslu, že předmětný úkon (zaslání přeplatku na účet ing. P.) byl velmi jednoduchý a nevyžadoval žádné složité ekonomické či právní úvahy, resp. nebylo třeba obstarávat si nějaké další podklady.

[60.] Nesoulad mezi účastníky řízení panuje toliko ohledně počátku nečinnosti. V tomto směru se nicméně kárný soud přiklonil k názoru JUDr. G., že relevantním datem z hlediska nečinnosti není datum nabytí právní moci usnesení Okresního soudu v Litoměřicích o zastavení exekuce (22. 5. 2006), nýbrž doručení tohoto usnesení s vyznačenou doložkou právní moci k žádosti exekutora, tzn. 17. 7. 2006.

[61.] Lze tak učinit závěr, že z obsahu exekučního spisu a z jednotlivých písemných a ústních vyjádření samotného JUDr. G. je dostatečně zřejmé, že se skutek tak, jak je popsán v kárném návrhu, skutečně stal. Kárný soud tedy posuzoval, zda takto prokázané jednání naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění exekutora dle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Jinak řečeno, zda se JUDr. G. dopustil závažného nebo opětovného porušení exekučního řádu.

[62.] V nyní projednávaném případě považuje soud za zcela jednoznačné, že pokud v exekučním řízení není po dobu 8 měsíců učiněn velmi jednoduchý úkon (vrácení přeplatku) a v důsledku toho byla tato částka uvedenou dobu bezdůvodně zadržována exekutorem, jedná se o pochybení. Z okolností případu je přitom zřejmé, že k vrácení přeplatku došlo nikoliv z vlastní iniciativy exekutora, nýbrž až poté, co k tomu byl písemně vyzván ing. P. (16. 2. 2007); následně byla na JUDr. G. podána ing. P. stížnost ministrovi spravedlnosti (11. 4. 2007).

[63.] Ke stejnému skutkovému závěru dospěl rovněž kárný senát kárné komise Exekutorské komory ČR, který také konstatoval nečinnost exekutora trvající (dokonce!) 9 měsíců a jednoduchost předmětného úkonu. V tomto směru jsou závěry zdejšího soudu shodné.

[64.] Odlišné je však jejich právní posouzení. Jestliže totiž kárný senát dospěl ke zprošťujícímu výroku poukazem na poměrně velký počet rozpracovaných věcí, v nichž musel JUDr. G. činit úkony, konstatuje zdejší soud, že existenci žádného legitimního důvodu nečinnosti neshledal. Pokud totiž soudní exekutor argumentoval pochybením externí účetní firmy, případně velkým počtem jiných řízení, nezbývá soudu než uvést, že i pokud by byly tyto skutečnosti pravdivé, nemají prakticky žádnou relevanci. Soudní exekutor je totiž – coby orgán veřejné moci - povinen zorganizovat svoji činnost takovým způsobem, aby k průtahům nedocházelo, a pokud tak neučiní, nemůže se této svojí povinnosti zprostit. Ve vztahu k soudům vyvozuje tuto povinnost z povinnosti projednat

věc v přiměřené lhůtě ve své konstantní judikatuře i Evropský soud pro lidská práva (viz např. jeho rozsudek Ferrantelli a Santangelo proti Itálii ze dne 7. 8. 1996, stížnost č. 19874/92) či Ústavní soud (viz jeho nález IV. ÚS 173/94 ze dne 22. 3. 1995, podle nějž dostačujícím důvodem pro nerespektování kritéria přiměřené lhůty nemůže být nedostačující stav personálu). Jak správně uvedl kárný žalobce v odvolání, uhrazený přeplatek měl být povinnému vrácen bezodkladně a není rozhodné, zda tak měl (na základě interní domluvy) učinit přímo exekutor anebo externí firma. Podstatné je, že odpovědnost za vrácení těchto prostředků nese v plné míře právě exekutor.

[65.] Rovněž srovnávací poukaz na činnost soudů a jiných exekutorů z hlediska rychlosti řízení není případný. V nyní projednávané věci je totiž úkolem kárného soudu posoudit namítanou nečinnost exekutora v tomto konkrétním případě, a nikoliv provádět srovnání s rychlostí a aktivitou činnosti soudů, případně hodnotit či vyjadřovat se k rychlosti řízení u jiných exekutorů. Stejná povinnost, tzn. zorganizovat práci takovým způsobem, aby nedocházelo k průtahům, totiž stíhá všechny orgány veřejné moci a odpovědnosti za porušení této povinnosti se nelze zprostit poukazem na to, že jiné orgány jsou na tom třeba i ještě hůře.

[66.] Pokud JUDr. G. považuje za absurdní závěr, podle něhož by k porušení exekučního řádu (prostřednictvím jeho ustanovení § 2) mohlo dojít v důsledku porušení jakéhokoliv jiného právního předpisu, nezbývá než konstatovat, že k takovému výkladu skutečně ustanovení § 2 exekučního řádu dává prostor. Ostatně, obecná povinnost dodržovat právní řád platí pro každého, nejen pro soudního exekutora; v případě exekutora tuto povinnost akcentuje též znění slibu (§ 12 odst. 1 exekučního řádu) a nelze opomenout ani znění čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.

[67.] Ve vztahu k ustanovení § 116 odst. 2 exekučního řádu je proto nutno volit takový výklad, že o kárné provinění se může jednat tehdy, poruší-li exekutor v přímé souvislosti s výkonem svojí funkce exekuční řád nebo jiný předpis, tuto činnost upravující, anebo se dopustí jednání s činností exekutora přímo nesouvisejícího, avšak závažně nebo opětovně narušujícího důstojnost tohoto povolání. Jakkoliv se proto zdejší soud nehodlá pouštět do řešení hypotetických situací nabízených exekutorem (překročení pravidel při jízdě automobilem), je z povahy určitých specifických povolání, fungujících v rámci veřejnoprávní profesní samosprávy, zřejmé, že kromě dodržování „vlastního“ zákona kladou též určité nároky na svoje členy z hlediska dodržování jiných předpisů, resp. etických kodexů. Podiv JUDr. G. nad údajnou absurditou závěrů kárného žalobce proto není případný. Navíc, nelze ztrácet ze zřetele skutečnost, že JUDr. G. byl obviněn nikoliv z porušení právních předpisů nesouvisejících s výkonem činnosti exekutora, nýbrž za nečinnost při výkonu této veřejné moci.

[68.] Na základě uvedených skutečností kárný soud dospěl k závěru, že se JUDr. G. v době od 17. 7. 2006, kdy obdržel usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 22. 5. 2006, č. j. Nc 5533/2004-42, o zastavení exekuce, s vyznačenou doložkou právní moci, až do dne 13. 4. 2007, kdy vrátil povinnému přeplatek ve výši 40 000 Kč složený dne 6. 4. 2005, v předmětné věci dopustil neodůvodněné a nepřiměřené nečinnosti. Tuto nečinnost posoudil kárný soud jako závažné a opětovné porušení povinnosti stanovené exekučním

řádem, čímž byla naplněna skutková podstata kárného provinění soudního exekutora ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu.

[69.] Za této situace, kdy soud dospěl ke zcela odlišnému právnímu posouzení zjištěných skutkových okolností nežli kárný senát kárné komise Exekutorské komory ČR, zcela zrušil jeho opakovaně citované rozhodnutí ze dne 9. 10. 2007.

XII.4) Posouzení skutkových okolností věci původně vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009

[70.] Ke skutkovým okolnostem této věci soud konstatuje, že kárný žalobce JUDr. G. vytýkal nečinnost, a to v době počínající od 22. 12. 2005 do 30. 8. 2006, tedy od uhrazení pohledávky oprávněné do vydání exekučního příkazu zn. 025 EX 4150/05-7.

[71.] Je třeba uvést, že mezi účastníky řízení není ani v tomto případě v zásadě sporu ohledně skutkových okolností projednávaného případu, když i JUDr. G. od počátku kárného řízení až po dnešní jednání před Nejvyšším správním soudem setrvale uváděl, že uhrazením vymáhané povinnosti se předmětný exekuční spis dostal mezi „rozplacené“, které sleduje s určitou periodicitou.

[72.] Lze tak učinit dílčí závěr, že z obsahu exekučního spisu a z jednotlivých písemných a ústních vyjádření samotného JUDr. G. je dostatečně zřejmé, že se skutek tak, jak je popsán v kárném návrhu, skutečně stal, a exekutor byl ve vztahu k povinnému 8 měsíců nečinný. Kárný soud tedy posuzoval, zda takto prokázané jednání naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění exekutora dle § 116 odst. 2 exekučního řádu. Jinak řečeno, zda se JUDr. G. dopustil závažného nebo opětovného porušení exekučního řádu.

[73.] V tomto směru považuje soud za zcela jednoznačné, že pokud v exekučním řízení není po dobu 8 měsíců učiněn žádný úkon vedoucí k vymožení nákladů exekuce a i v důsledku této nečinnosti byla podstatně ztížena podnikatelská činnost povinné, jedná se o pochybení. Z okolností případu je přitom zřejmé, že se v této fázi řízení jednalo o vymáhání banální částky 2.201,50 Kč, a to za situace, kdy povinná se uhrazení pohledávky nevyhýbala (viz okamžitá reakce na výzvu exekutora a uhrazení částky 9.853,50 Kč dne 22. 12. 2005). Za této situace soud rovněž zastává názor, že vydání exekučního příkazu prodejem blíže specifikovaných nemovitostí se jeví jako nepřiměřené, a to zejména za situace, kdy již 30. 11. 2005 byl vydán exekuční příkaz k provedení exekuce prodejem všech podle zákona postižitelných movitých věcí.

[74.] Není ostatně ani pravdou, že se předmětným exekučním příkazem ze dne 30. 8. 2006 právní sféra povinné nezhoršila. Celý případ je totiž třeba vidět v kontextu toho, že již dne 30. 11. 2005 byl vydán exekuční příkaz ve vztahu k movitým věcem a následnou výzvou ze dne 2. 12. 2005 exekutor povinného informoval, že pokud nebude reagovat sjednáním termínu návštěvy, dojde k zajištění majetku a k jeho zpeněžení. V této fázi řízení navíc exekutor ještě nedokázal ani přesně vyčíslit náklady exekuce. Pokud za této situace následovala nečinnost exekutora trvající 8 měsíců, přičemž vymáhaná pohledávka byla zanedbatelná (také s ohledem na majetek a aktiva povinné – viz např. vyjádření ze dne 22. 9. 2006, z něhož plyne, že předmětná nemovitost má hodnotu cca 21,5 mil. Kč), a

teprve poté byl vydán nový exekuční příkaz, vztažený tentokrát na nemovitosti, je soud přesvědčen o tom, že se exekutor skutečně dopustil pochybení.

[75.] Ke stejnému skutkovému závěru dospěl rovněž Kárný senát Exekutorské komory ČR, který rovněž konstatoval nečinnost exekutora. V tomto směru jsou závěry zdejšího soudu shodné.

[76.] Rovněž v tomto případě k námitce JUDr. G., poukazující na průtahy v soudních řízeních, je třeba zopakovat, že tento poukaz není případný. V nyní projednávané věci je totiž úkolem kárného soudu posoudit namítanou nečinnost exekutora v tomto konkrétním případě, a nikoliv provádět srovnání s rychlostí a aktivitou činnosti soudů. Stejná povinnost, tzn. zorganizovat práci takovým způsobem, aby nedocházelo k průtahům, totiž stíhá všechny orgány veřejné moci a odpovědnosti za porušení této povinnosti se nelze zprostit poukazem na to, že jiné orgány jsou na tom třeba i ještě hůře.

[77.] Pokud JUDr. G. argumentuje tím, že postižením jiného než nemovitého majetku by v daném případě došlo k navýšení nákladů exekuce, je třeba uvést, že kárný návrh se týká nečinnosti exekutora, která byla v řízení prokázána, a nikoliv přiměřenosti jeho postupu ve vztahu k majetku povinného.

[78.] Na základě uvedených skutečností kárný soud dospěl k závěru, že se JUDr. G. v době od 22. 12. 2005 do 30. 8. 2006 v předmětné věci dopustil neodůvodněné a nepřiměřené nečinnosti. Tuto nečinnost posoudil jako závažné a opětovné porušení povinnosti stanovené exekučním řádem, čímž byla naplněna skutková podstata kárného provinění soudního exekutora ve smyslu § 116 odst. 2 exekučního řádu.

XIII. Závěry

[79.] Kárný soud na základě shora popsaných skutečností dospěl k závěru, že v případě obou skutků byl kárný návrh podán důvodně. Soud má za prokázáno, že průtahy v obou popsaných řízeních v délce přesahující 9 a 8 měsíců došlo k naplnění citované podstaty kárného provinění. Přitom je třeba poukázat též na skutečnost, že v případě JUDr. G. bylo pravomocně rozhodnuto o porušení povinností stanovených exekučním řádem již rozhodnutími zdejšího soudu ze dne 1. 9. 2010, sp. zn. 11 Kse 23/2009 (rovněž za déle než rok trvající nečinnost), a ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 11 Kseo 5/2009 (provedení prohlídky na chybné adrese a zabavení movitých věcí, které nepatřily povinnému), takže se zjevně nejedná o jeho pochybení výjimečné.

[80.] Při úvahách o trestu soud dospěl k závěru, že ve věci vedené pod sp. zn. 11 Kseo 6/2009 mu bylo rozhodnutím kárného senátu EK uloženo kárné opatření – napomenutí. Proti tomu se JUDr. G. odvolal a odvolací senát kárné komise EK toto rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Pokud by proto kárný soud rozhodoval o trestu pouze za tento skutek, nepřicházela by s ohledem na zásadu zákazu *reformationis in peius* v daném případě v úvahu jiná možnost soudu než rozhodnout o uložení kárného opatření ve formě napomenutí. Kárný soud má totiž za vyloučeno, aby v tomto značně atypickém řízení, z podnětu odvolatele toto rozhodnutí změnil v jeho neprospěch. Jinak řečeno, aby se trest

pro exekutora fakticky změnil v jeho neprospěch v důsledku toho, že se za předchozí zákonné úpravy odvolal proti kárnému rozhodnutí.

[81.] V případě skutku popsaného v návrhu vedeném původně pod sp. zn. 11 Kseo 4/2009 je však situace odlišná, jelikož rozhodnutí kárného senátu kárné komise EK bylo zprošťující a odvolání proti němu podal kárný žalobce. Kárný soud proto je oprávněn citované rozhodnutí kárného senátu EK zrušit a ve věci rozhodnout znovu. To také učinil a při ukládání přiměřeného trestu vážil, že na straně jedné byly v tomto řízení prokázány průtahy pouze v délce nepřesahující jeden rok, nicméně na straně druhé je soudu známo, že JUDr. G. se dopouští porušování svých zákonných povinností opakovaně (viz bod 79). Proto dospěl k závěru, že přiměřeným opatřením je pokuta ve výši 20 000 Kč.

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 23. března 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu